

HET LASTIGE SCHAAP

door NANNIE VAN WEHL

Met ill. van Nans v. Leeuwen.

Dientje had de hele zomer op een boerderij gelogeed, waar heel wat koeien, paarden, kippen, ganzen, geiten en allerlei soort andere dieren waren. De schapen had Dientje het liefst gevonden. Met de schapen had ze hele dagen rondgesjouwd. Toen ze eenmaal thuis was, miste ze haar schapen heel erg en toen ze mocht zeggen, wat ze nu toch wel voor haar verjaardag wou hebben, zei ze:

„een schaap.”

Moeder schrok er een beetje van. „Een schaap! Kind! Wat moeten we nu in de stad met een schaap doen!”

En haar grote broer plaagde haar: „Schaap, dat je bent! Wat heb je nou aan een schaap! Zoiets vraagt alleen maar een schaap!”

Het was niets aardig van hem om haar zo te plagen en moeder verbood 't hem dadelijk. Want 't was heus niet zo heel onmogelijk, wat Dientje wou. Alleen — 't zou last en omhaal genoeg brengen, dacht moeder. Maar ze dacht ook: — „Je zal zien: als Dientje 't aan vader vraagt, dan vindt die 't dadelijk goed.”

Dientje woonde wel in een stad, in een héél grote stad zelfs, maar helemaal aan de buitenkant. Haar huis had een grote tuin, die weer op een andere straat uitkwam. Zodat Dientje door het achterhek zelfs met haar schaap aan de wandel kon trekken en 't kon laten grazen langs de bermen van de buitenwegjes, die dan begonnen.

Maar wie zou 't verzorgen? Wie zou 't schoonhouden? Want 't moest natuurlijk

een jonge juffrouwsschaap worden, zijn wollen vacht wit als sneeuw, een mooie strik om en aan een zijden koord.

„Vraag 't maar aan vader, poes,”

zei Moeder even zuchtend.

„Poes?” plaagde grote broer. „Schaap! Kuiken! Uil!”

„Foei Wim,” zei Moeder. „Hou gauw je mond! Als Dientje een schaap vraagt, is ze toch nog heel wat verstandiger dan jij, die over Amilcartjes¹⁾ gaat denken!”

„Die zit!” zei Wim en ging goedsmoeds, fluitend, weer aan zijn werk. Hij meende 't nooit kwaad en begreep zelf al dadelijk wel, dat hij eigenlijk heel onaardig was geweest.

Net als Moeder gedacht had: Vader vond het dadelijk goed. Dientje zou haar schaap hebben. Op een Woensdag was ze jarig — de Dinsdag daarvoor, als 't veemarkt was, zou Vader zelf 't schaap gaan kopen.

„Hoe krijg je het hierheen, man?” vroeg Moeder.

„O!” zei Vader luchtig. „Dat laat ik door den koopman hier brengen.”

Hij ging ineens de kamer uit. Moeder en Dientje zagen daardoor zijn ogen niet, die van pret tintelden. Hij had een echte mooie grap voor. En hij lachte teder in zichzelf. Zijn Dientje, zijn hartelapje, dat nu zes jaar werd, zou voor die gewichtige dag eens héél blij gemaakt worden!

De Dinsdag vóór Dientjes verjaardag kwam.

Vader ging al vroeg weg, met de auto, die hij zelf chauffeerde. Dientje wist wel, waarom Vader zo vroeg ging. Die ging eerst

het schaap kopen op de veemarkt

en dan naar de fabriek. Dan zou de koopman het schaap bij Dientje brengen, maar ze hoefde er niet op te rekenen, dat het schaap er zou zijn vóór vieren. Die kooplui kunnen pas weg als de markt af is gelopen. Dat moest Dientje goed begrijpen.

Dientje voelde zich ongedurig en lacherig van de voorpret en van 't verlangen naar haar schaap. Zodra Vader weg was, had ze al bij 't tuinhek willen gaan staan om naar het schaap uit te kijken. Maar zó verstandig was ze toch wel, dat ze dat niet deed. Ze was een grote meid, ze werd al zes jaar, ze zou met September naar school gaan, ze kon al op de klok kijken — ze ging op de kinderkamer spelen en deed haar best niet uit 't raam te kijken.

Toen ze al een hele tijd had gespeeld, zo dacht ze tenminste, keek ze eens op de klok — ach, nu was 't pas tien uur en Vader had gezegd: Wel niet vóór vieren? Toen ging ze eens bij Moeder in de keuken.

1) Klein merk autotjes.